

Arrest

nr. 146 580 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X en X in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en X en X in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen X en X, die allen van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BRULEIN, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 25 oktober 2014 toe op Belgisch grondgebied en diende op 30 oktober 2014 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 26 januari 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.(...)

voornaam : N.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen vroegen op 30.10.2014 asiel in België. De betrokkene legde de volgende documenten voor : een copie van de eerste pagina van paspoort van Syrië met nummer 007379253 en een identiteitskaart van Syrië met nummer 14914638 afgegeven op 01.04.2010. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrucken van de betrokkene op 23.04.2014 werden geregistreerd te Melilla (Spanje) vanwege illegale binnenkomst. De betrokkene werd gehoord op 12.11.2014 en verklaarde dat ze Syrië eind 2011 verliet en via Libanon naar Egypte reisde. Na een verblijf van acht maanden in Egypte reisde de betrokkene Algerije, waar ze negen maanden verbleef en op 04.07.2014 het leven schonk aan een tweeling. Vanuit Algerije vervolgde ze haar weg naar Marokko, van waaruit ze na korte verblijven in Oujda en Nador het grondgebied van de lidstaten binnen reisde via de Spaanse exclave Melilla. De vingerafdrucken van de betrokkene werden daar op 23.04.2014 geregistreerd. De betrokkene stelde dat ze vervolgens een drietal maanden in een opvangcentrum in Melilla verbleef. Naderhand volgde nog een verblijf van anderhalve maand in Parijs. De betrokkene stelde op 25.10.2014 in België te zijn aangekomen.

Op 03.10.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Spaanse instanties, die op 20.11.2014 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat veel Syriërs naar België gaan. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag omdat geen enkele Syriër asiel vraagt in Spanje. De betrokkene voegde uitdrukkelijk toe dat ze met betrekking tot opvang of van behandeling geen problemen kende in Spanje.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens(EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele

tekortkomingen met betrekking tot procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vemederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens haar verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat volgens haar geen enkele Syriër asiel vraagt in Spanje. We benadrukken dat dit een persoonlijke kijk van de betrokkene betreft. De instemming van Spanje impliceert dat de betrokkene na overdracht in Spanje een asielaanvraag kan indienen indien ze dat wenst. De Spaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. Ze zal in haar hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Spanje tijdens de duur van de behandeling van haar asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen. We merken verder op dat de betrokkene tijdens haar verhoor stelde dat ze een drietal maanden in een opvangcentrum in Meilla verbleef en uitdrukkelijk stelde dat ze geen problemen kende op vlak van opvang en behandeling. We kunnen hieruit niet anders besluiten dan dat de Spaanse instanties de betrokkene niet aan haar lot overlieten en alleszins tegemoet kwamen aan haar recht op onderdak en opvang. We besluiten dat de verklaringen van de betrokkene niet aantonen dat de betrokkene door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de anderelidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Hieromtrent verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg : "Once the asylum application has been accepted for considération in Spain, the asylum applicant is documented as such and receives a residence permit for a period of at least 6 months (regular procédure). Free légal aid is available to asylum seekers during ail possible stages of the asylum procédure, including a final appeal to the Supreme Court. Asylum seekers have access to health care through the "tarjeta individual sanitaria". Asylum seekers receive a work permit after six months", pagina 29, alinéa 1).

Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinéa 2).

Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder zijn we van oordeel dat uit een algemene analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan

Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vemederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Spanje in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vemederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Debetrokkene stelde verder in België verblijvende familie te hebben. Zo maakte ze tijdens haar verhoor melding van een oom en tante, die volgens haar reeds asiel vroegen in België. Aan de hand van de door de betrokkene verstrekte gegevens kwamen we te weten dat de tante van de betrokkene op 22.08.2014 asiel vroeg in België en op 03.11.2014 de vluchtelingenstatus verwierf. Haar oom vroeg op 10.10.2014 asiel en zijn aanvraag is nog hangende.

Betreffende deze in België verblijvende familie van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende familie van de betrokkene verblijft wel in België in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of als verzoeker, maar kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013. Artikel 2,g) van Verordening 604/2013 beschouwt enkel de echtgenoot of niet-gehuwde partner van de betrokkene, minderjarige kinderen van paren of de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is als gezinsleden. Dit impliceert dat de bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze maakte geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. De betrokkene bracht ook na het verhoor geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

de betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties."

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 26 januari 2015 eveneens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Verzoekers werden hiervan eveneens diezelfde dag in kennis gesteld.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift de beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats toe als tweede bestreden beslissing (zie punt 1.3). Deze beslissing werd genomen op grond van artikel 51/5, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en maakt een maatregel van vrijheidsberoving uit zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, (...) § 3, vierde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

3.2 Aangezien de wetgever de bevoegdheid inzake de toetsing van de wettigheid van de vrijheidsberoving zoals omschreven in artikel 72 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk aan de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank heeft toebedeeld, zoals trouwens ook vermeld in het formulier van kennisgeving van de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, is de Raad wat deze beslissing betreft niet bevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring is niet ontvankelijk in zoverre deze gericht is tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 17 van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“Aangezien het passend is dat België het verzoek van Mevrouw ALIBRAHIM om internationale bescherming behandelt met name omdat er een risico bestaat, in geval van verwijdering naar Spanje, van schending van artikel 3 EVRM;

Dat Mevrouw A.(...), als asielzoekster in het Kader van de Dublin-III Verordening behoort tot een kwetsbare groep die in Spanje systematische wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat verzoekster uw aandacht wenst te trekken op twee rapporten met betrekking tot de situatie van migranten en asielzoekers in Spanje, met name het rapport van 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over Racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en gerelateerde onverdraagzaamheid in Spanje en het rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 betreffende de slechte behandeling en discriminatie van migranten door de ordehandhavers waaruit onbetwistbaar blijkt dat verzoekster in geval van verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan:

- *inadequate opvangomstandigheden*
- *gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg*
- *ernstige risico op fysieke aanvallen*
- *gebrekkige asielwetgeving*
- *gebrekkige financiële steun*

- ernstige overbevolking in de opvangcentra
- gebrek aan toegang tot justitie;

Dat deze beide bronnen als zeer betrouwbaar beschouwd moeten worden;

Dat in het Rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 staat dat: "Several interlocutors also highlighted that the economic and financial difficulties that Spain has faced impacts on recognized refugees, who reportedly no longer benefit from assistance programs or financial support other than what is provided by charity organizations." (Stuk 8);

Dat het rapport dd 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties onderschreeft dat: "the Authorities need to vigorously combat the discriminatory practice of ethnic profiling that targets and stigmatizes migrants in stop-and-search operations, and to adequately sanction all instances of racially-motivated abuse by members of the law enforcement forces. [...] The Commissioner is concerned about increasingly frequent reports of ill-treatment or discriminatory treatment of migrants by law enforcement officials.[...]"

[...], concerns remain regarding the effective implementation of the law. In particular, it was reported that decrees for its full implementation still need to be adopted, although in 2012 the Government announced progress in drafting such decrees. In the absence of these decrees, some of the rights guaranteed under this law cannot be exercised in practice. The Special Rapporteur is concerned that this legal gap may lead to unilateral and discretionary interpretation of the asylum law by the relevant State officers, with a risk of discriminatory practices and a lack of guarantees for asylum seekers. The Special Rapporteur is also concerned about reports indicating that the Spanish Eligibility Commission, which is the government body responsible for the determination of refugee status, takes decisions and defines asylum policies that are not always in line with the Convention relating to the Status of Refugees and the policies and positions of the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)" (Stuk 7);

Dat er dus geen toegang tot justitie bestaat voor asielzoekers in Spanje wat nog bevestigd word door de European Union Agency For Fundamental rights die het rapport « Accès à des recours efficaces: la perspective des demandeurs d'asile » stelt dat :

« C'est en Espagne que les informations sur le droit de recours étaient les moins nombreuses.

Toutefois, dans certains pays, dont Chypre, l'Espagne, la Grèce, l'Italie, la Lituanie, le Portugal, la Slovaquie et la Suède, un manque d'information ou une confusion sur les délais en vigueur a été constaté. [...]"

À l'exception de l'Espagne, de la Grèce, de l'Italie, de la Lituanie, du Portugal, de la Slovaquie, et de la Suède (et du Danemark, où le recours est introduit d'office), les répondants étaient généralement au courant des délais prévus par la loi pour introduire un recours. [...]"

En Espagne, en Pologne et en Roumanie, les répondants ont fait part de leurs difficultés à obtenir les documents qui leur étaient demandés pour appuyer leur demande.

En Espagne, plusieurs demandeurs d'asile vivant en province n'avaient jamais rencontré leurs avocats basés à Madrid. [...]"

Les longs temps d'attente avant la convocation à une audition ont été soulevés par les répondants en Grèce et en Espagne. [...] dans un troisième groupe de pays – y compris l'Allemagne, l'Espagne et la Slovénie – les répondants affirmaient ne pas s'être exprimés du tout.

[...] dans trois cas (Espagne, Portugal et Slovénie), une audition a été organisée sans interprétation, même si les demandeurs ne s'exprimaient pas dans la langue des procédures ou ne la parlaient qu'un petit peu [...]"

Les pratiques mentionnées par l'UNHCR étaient très diverses : décisions négatives consistant uniquement en trois paragraphes standard en Grèce ; décisions décrivant brièvement les motifs, avec plus d'informations disponibles dans le dossier, comme en Italie et en Espagne [...]"

À Chypre, et plus fréquemment en Espagne, les demandeurs d'asile ont affirmé qu'ils avaient été informés du rejet de leur demande uniquement lorsqu'ils avaient interrogé les autorités ou qu'ils s'étaient adressés à elles pour renouveler leur permis de séjour » (Stuk 3) ;

Dat het dus onbetwistbaar is dat niet alleen de opvangvoorzieningen mensonwaardig zijn, maar dat er ook vastgesteld moet worden dat Spanje de Richtlijn 2005/85/CE van de Raad van de Europese Unie van 1.12.05 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus de minimumnormen voor de asielprocedure in Europa stelt schendt;

Dat een rapport van de Comisión Española de ayuda al Refugido, zoals Migreurop erop aanwijzen dat de condities waarin asielzoekers moeten leven in Spanje dramatisch zijn: "“Spanish CIE (Spaanse opvangcentrum) are frequently built on former prisons, military or police buildings in poor architectural conditions. Even new buildings (Valencia or Barcelona) present serious deficiencies such as overcrowding in cells, shortage of common space, lack of ventilation and insufficient patios. Detainees do not receive hygiene products or adequate clothing » (Stuk 6, p.4);

Dat er onvoldoende adequate medische hulp wordt verleend aan asielzoekers;

Dat de levensomstandigheden in de centros waar asielzoekers verblijven mensonwaardig zijn:

« Estas hacen mención al hacinamiento, falta de higiene de los espacios comunes y áreas sanitarias, acceso prohibido a wc y duchas durante las noches, falta de intimidad en dichos lugares, temperatura extremadamente fría o extremadamente caliente en las duchas que impiden su utilización⁶. En cuanto a los productos de higiene personal, se podría decir que estos brillan por su ausencia, dependiendo de cada CIE, se entrega una serie de artículos a la entrada en el CIE, como una pequeña pastilla de jabón, una toalla o una manta. Esto significa que las personas que estén internas y no reciban visitas de sus familiares o de alguna ONG tendrán que pasar todo el tiempo con la misma ropa, día y noche, sin sábanas, sin champú o sin muchos pequeños utensilios de utilización diaria, y por supuesto tendrán serias dificultades para lavar la ropa porque, por una lado, en algunos CIES el servicio de lavandería es inexistente, y por otro, no pueden quitarse la única ropa que tienen para lavarla » (Stuk 4, p.162) ;

Vrije vertaling :

“Deze maken melding van overbevolking , gebrek aan hygiëne en sanitaire ruimtes gemeenschappelijke ruimtes , verboden wc en douches 's nachts toegang , gebrek aan privacy in deze plaatsen , extreem hete of extreem koude temperatuur in de douches die het gebruik ervan verhinderen . Als voor persoonlijke hygiëne , zou je kunnen zeggen dat deze afwezig is , afhankelijk van de CIE [Centrum], een serie artikelen aan de vermelding in de CIE als een klein stuk zeep , een handdoek of deken wordt geleverd. Dit betekent dat mensen die geen familiebezoek of van NGO's krijgen de hele tijd in dezelfde kleren gekleed zijn , dag en nacht , geen lakens of shampoo hebben en zonder veel kleine dingen die men dagelijks gebruikt , en natuurlijk hebben deze mensen grote moeilijkheden om hun kleren te wassen, aan de ene kant omdat meeste CIES geen wasservice hebben, en aan de andere kant ,omdat deze mensen hun enige kleren niet uit kunnen doen om ze te wassen.”;

Dat de verschillende hierboven vermelde bronnen onderstrepen dat een asielaanvraag in Spanje niet adequaat behandeld wordt en dat bij verwijdering naar Spanje van verzoeksters zij blootgesteld zouden worden aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM zoals artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie;

Dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden;

Aangezien tegenpartij de materiële motiveringsplichten het zorgvuldigheid beginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of verzoeksters bij verwijdering naar Spanje blootgesteld zullen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat uit de bestrede beslissing niet blijkt dat tegenpartij informatiebronnen geraadpleegd heeft om er achter te komen of deze onmenselijke behandelingen in Spanje ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties;

Dat de Spaanse wetgeving hieromtrent ook niet werd nagekeken;

Dat zodoende de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is;

Aangezien verzoekster voor het eerst asiel aanvraag aan de Belgische autoriteiten.

Dat zij nooit asiel heeft aangevraagd in Spanje zodat zij nog nooit deel heeft uitgemaakt van de groep “asielaanvragers” in Spanje;

Dat verzoekster, toen zij in Spanje was dus niet blootgesteld werd aan onmenselijke en vernederende behandelingen, precies omdat hij tot nu toe niet behoorden tot de hierboven vermelde kwetsbare groep;

Dat het simpele feit dat verzoekster niet uitdrukkelijk de risico's naar voren heeft gebracht met betrekking tot haar eventuele terugkeer naar Spanje ontslaat tegenpartij niet van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering;

Dat in casu tegenpartij haar motiveringsplicht schendt in zoverre zij die oefening niet afdoende gedaan heeft;

Dat de bestreden beslissing aangeeft dat het aan verzoekende partij toekomt om dergelijke elementen aannemelijk te maken aangaande het lopen van een reëel risico en dit terwijl het Europees Hof voor Rechten van de Mens vaststaand stelt dat de lidstaat de verplichting heeft om dergelijk onderzoek te voeren, zelfs al zou de verzoekende partij niet zelf uitdrukkelijk de risico's naar voren brengen;

Dat Uw Raad in tegenstelling heeft vastgesteld dat: “Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie mutatis mutandis EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). Alsdan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van de automatische presumptie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt”(RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013);

Dat Uw Raad in het zelfde arrest van december 2013 ook aangaf dat: Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de “verantwoordelijke lidstaat” in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. [...]

Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken de motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden.” (RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013)

Aangezien de bestrede beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoekster om in Spanje blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Aangezien de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van verzoekster om internationale bescherming moet behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen;”

4.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

4.3.. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. De bestreden beslissing vermeldt artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening als haar juridische grondslag. Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

(...).”

Artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”

4.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker overeenstemden met de vingerafdrukken die op 23 april 2014 werden genomen te Melilla waardoor de Spaanse autoriteiten op 17 november 2014 om overname werden verzocht op grond van artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening en dat het Spaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken op 13 januari 2015 instemden met dit overnameverzoek.

4.8. De Raad stelt vast dat verzoekers de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet betwisten noch weerleggen waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris de bepalingen van de Dublin-III-Verordening op correcte wijze toepaste en op goede gronden concludeerde dat de Spaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat door verzoekers in België werd ingediend. Verzoekers' betoog komt er echter op neer dat de gemachtigde van de staatssecretaris gebruik had dienen te maken van de zogenaamde souvereiniteitsclausule uit artikel 17.1 van de Dublin-III-Verordening omdat hun verwijdering naar Spanje een risico zou inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM.

4.9. Artikel 3 van het EVRM en het gelijkkluidende artikel 4 van het Handvest bepalen het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

4.10. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

4.11. *In casu* voeren verzoekers aan dat de groep van asielzoekers in Spanje een groep zou uitmaken die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen hetgeen zich onder meer zou veruitwenden in inadequate opvangomstandigheden, een gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg, een ernstige risico op fysieke aanvallen, gebrekkige asielwetgeving, gebrekkige financiële steun, ernstige overbevolking in de opvangcentra en een gebrek aan toegang tot justitie. Verzoekers illustreren hun betoog door te citeren uit een aantal algemene rapporten die zij tevens als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen (bijlagen 3-5) en wensen specifiek de aandacht te vestigen op het rapport van de Verenigde Naties betreffende vormen van racisme, discriminatie en xenofobie van 6 juni 2013 en het rapport van de Europese Commissaris voor de Mensenrechten van 9 oktober 2013 (Verzoekschrift, bijlagen 6 en 7). Uit het effect van de economische en financiële crisis op de ondersteuning van erkende vluchtelingen, de stigmatiserende praktijk binnen de ordehandhaving en de interpretatie door de beslissingnemers van het asielrecht, kan echter hoegenaamd niet worden afgeleid dat er geen toegang tot justitie zou bestaan voor asielzoekers in Spanje of dat de opvangvoorzieningen mensonwaardig zouden zijn. Uit bepaalde problemen die (ook) in Spanje werden vastgesteld inzake de beroepsmogelijkheden, de beroepstermijnen, de toegang tot advocaten en tot het gehoor en tot de beslissing en haar motieven, die verzoekers puur uit het overzicht van het European Union Agency for Fundamental Rights van september 2010 (Verzoekschrift, bijlage 3) kan niet worden geconcludeerd dat de vroegere Procedurerichtlijn in Spanje stelselmatig zou worden geschonden of dat er heden ten dage geen deugdelijke waarborgen zouden worden geboden. Verzoekers tonen verder niet aan dat het Spaanstalige rapport over de situatie in detentiecentra op hen van toepassing zou zijn. De aangevoerde rapporten laten niet toe te besluiten dat er thans in Spanje fundamentele tekortkomingen zouden bestaan op het vlak van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen zoals bedoeld in de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (HvJ 21 december 2011, *N.S. t. Secretary of State*, nr. C-411/10, § 89). Uit het betoog van verzoekers kan niet worden besloten dat asielzoekers in Spanje een groep uitmaken die stelselmatig aan vernederende behandelingen zou worden blootgesteld in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4.12. Uit het zgn. Dublin-interview van 12 november 2014, waarvan een afschrift in het administratief dossier is opgenomen blijkt dat eerste verzoekster op de vraag waarom zij precies in België een asielaanvraag wenste in te dienen het volgende antwoordde: *“Omdat er veel Syriërs naar België kwamen, besloten wij ook naar België te komen.”* Eerste verzoekster had bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag door Spanje en gaf volgende reden op om aldaar geen asiel aan te vragen: *“Omdat geen enkele Syriër in Spanje asiel aanvraagt. Mijn man besliste om naar België te komen.”* Eerste verzoekster ontkende echter dat zij in Spanje problemen had gekend wat opvang of behandeling betreft. De echtgenoot van eerste verzoekster verklaarde het volgende op de vraag waarom

hij precies in België een asielaanvraag wenste in te dienen: *“Omdat België de mensenrechten respecteert en omdat ik familie in België heb”*. Hij stelde bezwaar te hebben tegen de behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse autoriteiten *“omdat Spanje de asielzoekers heel slecht behandelen”*. De echtgenoot van eerste verzoekster bevestigde enerzijds dat hij zelf ‘persoonlijk’ slecht behandeld werd, maar stelde anderzijds steeds opvang te hebben gekregen. Uit de blote beweringen van verzoekers kan niet worden afgeleid dat zij persoonlijk reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van een behandeling die niet conform is aan artikel 3 van het EVRM. Verzoekers hebben geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aangebracht (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144 754).

4.13. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren werd door de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk nagegaan of er bij een terugleiding naar Spanje een risico zou bestaan op een onmenselijke of vernederende behandeling en wordt verwezen naar specifieke rapporten die zich ook in het administratief dossier bevinden. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg in onderhavig geval de positieve onderzoeksverplichting nageleefd die op hem rust, zoals aangegeven in het door verzoekers geciteerde arrest van de Raad.

4.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Verzoekers tonen evenmin aan dat de beslissing een schending uitmaakt van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN